

ANUL V. - No. 20.
15 August 1929.

279052

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Ce ziceți Domnilor Preoți?
G. Cărlan: Dece trebuie să fie poliția și siguranța românească.
General Târnoschi: Monumentul eroilor jidani și Congresul rabinilor.
I. V. Emilian: Iarăși Liga Drepturilor Omului.
L. A. N. C.: Pentru ziarul „Viitorul“.
I. Arcașu: Gunoii la suprafață.
Redacția: „Tineretul liberal“.
„Opinia noastră“: Quousque tandem?
A. Ventonic: „Pe marginea prăpastiei“.
Tineretul L. A. N. C.: Demascare necesară.
N. Popa: Ce caută preoțimea și ce dobândește ea prin politica de partid?
Mișcarea Cooperatistă; „Infrățirea Românească“
— Apel; N. P. — Infrățirea Românească și Cooperativele.
Correspondență din jud. Covurlui.
St. Peneș: Ave Roșca.
Informațiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Ce ziceți, Domnilor Preoți?

Aduc la cunoștința cititorilor noștri, printre care se numără și foarte mulți slujitori ai altarului de pe toate treptele ierarhiei bisericești, câteva scurte crâmpele strălucitoare din viața aceluia care a comandat și câștigat în zilele noastre cea mai mare bătălie a istoriei.

El știm cu toții: e mareșalul Foch, trecut anul acesta la cele eterne, în al căror Stăpân „fără început și fără sfârșit“ credea cu tărie.

Suntem la o răspântie a sufletului modern, îndepărtat de tradiție, de credința și morala creștină prin secolul mașinismului, prin furia propagandelor ateie, prin covârșirea materialismului ucigător de ideal și prin răsturnarea echilibrului moral, săvârșită de sguduirea celui mai crâncen războiu ce a cunoscut lumea.

În acest chaos, sufletul creștinului civilizat, așa cum s'a format printr'o stratificare de 18 veacuri la lumina Evangheliei, a fost și este pus la o grea încercare.

Nu numai conștiința mireanului, dar și a aceluia crescut la umbra crucii și chemat să-i propage divina însemnătate a lepădării de sine și a sacrificiului, chiar conștiința preotului de astăzi șovăește la amăgirea ispitelor, ce-i spulberă toate scrupulele în goana după bucuriile lumesti.

Trecem evident, printr'o adâncă criză, în care o bună parte din preoțimea noastră nu face o lăudabilă excepție. așa cum s'ar cuveni, și fiii bisericii sunt în drept să aștepte. Spectacolul degradant al împărțirii clerului celor două biserici naționale după partide politice, susținându-le implicit păcatele, urmându-le cu deplină complicitate acțiunea, care a dus țara, după zece ani dela întregirea ei, la marginea prăpastiei, constituie o dovadă că ne aflăm în plină criză sufletească.

Dar știut este, că o criză gravă înseamnă o răscruce de drumuri, comandă germanii unei noui orientări.

În materie de creștinism neglijat, prin rătăcirea omului și urgia împrejurărilor, altă orientare nu poate fi decât întoarcere la vechiul adevăr, în care s'au născut, au trăit și ne-au murit moșii și strămoșii.

Nu este aici locul să arăt necesitatea urgentă a întoarcerii la credință și a binefacerii ce poate aduce neamului și statului român.

Aceasta să o facă domnii preoți, cari au luminoasa chemare, stabilită și prin lege divină și prin lege umană.

Aici țin să aduc la cunoștință, spre a pune pe gânduri pe cei rătăciți prin propaganda ateie, că nu un suflet slab, o minte desprinsă de frământarea forțelor lumesti, un sentimental fără logică, un visător fără busolă, se înalță ca un far luminos, în întunericul crizei de credință și conștiință, ce bântue lumea postbelică; ci se ridică drept și impunător, așezat pe temelii de granit a unei personalități desăvârșite, acela care a luptat și a biruit cel mai formidabil instrument de războiu, făurit cu calcul, știință și perseverență spre a zdrobi toate obstacolele, acela care a învins armata Kaiserului Wilhelm II în toamna anului 1918.

El, care a sfărâmat diabolica forță materialistă, el, omul calculului precise și al hotărârilor înspăimântător de bărbătești, el, — ascultați domnilor infectați de spiritul hiper criticismului iudaic — el, în clipele cele mai grele ale războiului își puna toată credința în Dumnezeu, și se considera ca un simplu instrument al voinții divine.

Vă rog domnilor preoți, cari la umbra partidelor politice v'ați uitat misiunea, pentru că nu puteți servi la doi domni și lui Dumnezeu și lui Mamon, Vă rog să vă

gândiți, dacă cele ce voiu relata din viața de războinic a mareșalului Foch nu înseamnă un îndemn spre ieșirea, în mod creștinesc, din criza de credință și conștiință, în care Domnii Voastre, spre mahnirea noastră, staruiți.

Din broșura, apărută acest an la Paris a părintelui *Doncoeur*, intitulată: *Derniers preceptes de Foch* (ultimile învățăminte ale lui Foch) comunic faptul, că acest mare căpitan, uneori în timpul luptei, mergea la biserică și se ruga.

Acest fapt a fost adus la cunoștința lui Clemenceau, care pe atunci împreună cu Foch înbrupau voința Franței greu încercate de a învinge cu orice preț. Știți ce a răspuns Clemenceau, domnilor preoți români divizați și învrăjbiți în partide politice? „Laissez-le, ne le dérangez pas, ç'a lui a trop bien réussi jusqu'a présent“. (Lăsați-l, nu-l tulburați asta i-a reușit prea bine până acum).

Aduc la cunoștință un epizod din ceasurile cele mai grele ale războiului, când se pregătise un ordin de retragere. Foch istorisește astfel: „Am spus bruscă: asta nu se poate. Vă opresc să faceți asta.

Mi s'a răspuns: aduci Dta soldați, aduci baterii? Nu mai putem ține, suntem învâlniți“. „Nu aduc nimic. Dar nu trebuie să facem asta. Vă opresc“. Atunci șeful statului-major, ofițer foarte inteligent, începe a-mi expune situația. În teorie, avea dreptate. Dar după trei minute i-am spus: „Poți să-ți conținui expunerea. Vorbești unui surd. Nu se va face retragerea. Vă opresc“. De unde venea această forță neclintită față de argumente foarte profunde? Nu știu. Un instinct. Noi suntem instrumentele carbe ale Providenței. Dumnezeu duce totul“.

Altă clipă din viața ilustrului Mareșal. După încheierea armistițiului se întâlnește cu faimosul cardinal Mercier, martirizat de fu-

ria teutonă pentru seninătatea și curajul de apostol al acestui nobil prelat belgian, care îmbrățișând pe Foch îi spune că este un „Geniu”. Foch îi răspunde textual:

„Nu, nu este vorba de geniu! Am gândit, am calculat, am meditat.

Dar după ce am cumpănit totul, nu am avut nici odată evidența soluției. Atunci când trebuia să zic acel DA, de care aveau să depindă mii și mii de vieți simțeam, că eram instrumentul Providenței divine“.

Cred că asemenea mărturisiri ale omului, care a învins forța ar-

mată a materialismului german, sunt de natură a prinde și a scutura conștiința preoțimii noastre în primul rând, chemată să trezească credința și să facă educația morală a nației românești.

Spojedania Mareșalului Foch este un indiciu încotro trebuie să se îndrepte lumea pre a eși din actuala criză morală.

Dv., domnilor preoți, nu credeți că vă cere datoria să arătați acelaș drum, mergând înainte cu exemplul faptelor, nu al vorbelor?

I. C. CĂTUNEANU

De ce trebuie să fie poliția și siguranța românească

(Răspuns Jidaniilor de la „Morgenblatt” și „Allg. Zeitung”).

După cum în Ardeal cei mai aprigi susținători ai limbei și scrisului maghiar sunt Jidani, la fel sunt ei protectorii limbei și scrisului rusesc în Basarabia și apărătorii limbei germane în Bucovina.

La Cernăuți apar cinci gazete scrise în limba germană cari sunt însă redactate și finanțate de Jidani și-și apără interesele lor, dar în aparență poartă mare grijă de promovarea culturii germane și în genere de minoritățile creștine.

Aparatul administrativ este în Bucovina în mare parte minoritar și ceea ce mai mult, chiar poliția și siguranța din Bucovina are slujbași cu un trecut foarte dubios; foști agenți de ai fostului general de jandarmi Fischer, elemente cari i-au persecutat pe Români și cari îi urăsc și astăzi de moarte.

Aceste elemente dacă au și fost menținute în funcții sub stăpânirea românească, în orice caz nu trebuia să fie puse la locuri de conducere. Toate ordinele secrete ale ministerului de interne contra atâtor agitatori sprijiniți de peste frontieră, fie ei socialiști, fie comuniști sau cum își mai spun ei, întâiu se trimit poliției și siguranței și acolo le află cei dintâi acei cari nu ar trebui să le afle nici odată.

Ori ce încercări însă din partea autorităților superioare de a da instituțiilor acestora un caracter mai românesc sunt întâmpinate de cele mai încăpăținate și obraznice proteste din partea celor cinci gazete germane scrise de Jidani.

Iată de pildă ce scrie gazeta

„Morgenblatt: **) Dl insp. general de poliție Colonel Monte Miro adunând pe sergenții de oraș în curtea prefecturii din Cernăuți le-ar fi spus că „trebuie făcute schimbări, trebuie scoși afară din serviciul poliției mai ales Jidani și Ucrainenii și apoi și celelalte minorități”. „Morgenblatt” cere nici mai mult nici mai puțin decât ca „dl insp. gen. Monte Miro să fie dat afară din funcția ce ocupă ca să înceteze șovinismul cel atât de dăunător încheșării statului” (Morgenbl. poartă multă grijă de încheșarea statului, ce ironie!).

Este bine după „Mgbl.” că nu se face nici o deosebire între naționalități în această instituție și cu atât mai mult se miră Jidani de această manifestare a dlui Monte Miro întrucât este Bucovinean, care ar trebui să știe că antisemitismul și atățarea contra minorităților sunt chestiuni deplasate în Bucovina. Se întreabă „Morgb.”:

Ce gânduri se vor naște în mințile polițiștilor români în contra Jidaniilor și în contra Ucrainenilor? Dar ce gânduri nutrește Jidani și Ucrainenii în contra țării, în-treb eu?

„Morg.” cere celorlalte minorități să se solidarizeze cu Jidani și să facă cel mai energic protest la Ministerul de interne și să ceară ca dl insp. gen. Monte Miro să-i cruțe pe viitor cu inspecțiile. Dacă Dzeu i-a dat acest serviciu apoi trebuie

**) Morgenblatt însămnă gazetă de dimineață, dar mai bine i-ar spune „Dimineața” căci tot jupânii le conduc pe amândouă.

să-l conducă cu pricepere. Așa atățări naționaliste nu trebuie tolerate, ci înăbușite la moment.

La țipetele disperate ale acestei gazete se asociază gazeta „Allg. Zeitung” (mai bine zis gemeine Zeitung), care este cuprinsă de mare amire la manifestarea dlui insp. Monte Miro. Căci tocmai când se străduiește guvernul să închege o legătură mai trainică cu minoritățile, se întâmplă fapte cari amintesc de timpul când d. Goga căuta să propage ideea Minist. de interne antisemitismul și ura contra minorităților. Crede însă că va avea efect protestul la Minist. de interne a deputaților aleși pe lista naționalțărăniștilor, Mayer Ebner, Wladimir Zalozieky și Lebuton, cari cer pedepsirea imediată a dlui Monte Miro și îndepărtarea lui din serviciul care nu are nici o legătură cu politica națională și confesională.

Jidani i-au mai cerut directorului de poliție dl Bolocan relații în privința aceasta și d. Bolocan le-a promis că va cerceta cazul. Nu credeam că este de demnitatea unui prefect de poliție să se oblige față de niște obraznici opoșiți pela noi din alte țări că va cerceta niște declarații făcute de superiorul său.

„Allg. Zeitung” își amintește că acest domn insp. gen. și-a mai manifestat aceste sentimente sub guvernul liberal, dar fostul ministru dl Nistor a luat îndată măsurile necesare. Dl ministru Săveanu Sauciac a promis că va lua măsurile cuvenite pentru a potoli harhării.

Așa se explică de ce vara trecută a fost fluerată poliția în centrul Cernăuților împreună cu mine și dr. Har. Vasiliu. Pentru că-i încurajează chiar miniștri români pe jupâni.

Să-i servim opiniei publice românești (nu Jidaniilor, căci părțile lor nu ne interesează pe cei din L. A. N. C.) un exemplu contrar ca să se convingă și acei cari nu cunosc ce înseamnă în fruntea poliției dintr'un județ un minoritar și atunci cred că vom trebui să idăm dreptate declarației demne a dlui Insp. gen. Monte Miro.

La Suceava avem ca polițai al orașului de vr'o șase ani de zile pe un oare care domn Johann Serfas, iar în serviciul siguranței pe un Sebeczek fost jandarm austriac și confident al generalului Fischer și pe un Ant. Mirwald și un singur comisar de poliție român.

Ce a făcut acest d. Serfas în serviciul de șef al poliției din Sucea-

va: În anul 1924 a trimis Germania câteva mii de copii în România pentru ca să se alimenteze la noi. Pe copiii cari au fost trimiși în Bucovina i-a primit dela frontieră dl Serfas, iar de cei, pe cari i-a dus și repartizat la Suceava, a îngrijit tot timpul ca să fie bine hrăniți și îngrijiți.

Dar dacă ar fi fost nevoie de alimentație pentru niște copii români de peste Nistru, din Macedonia sau Sârbia, s'ar fi îngrijit dl Serfas oare la fel? Eu cred că l-ar fi numit acest lucru „șigănie“.

În anul 1926 a hotărât singur dl Serfas să facă în Suceava biserică protestantă (Suceava n'ar nici douăzeci de familii protestante).

Slujba înaltă pe care o ocupă în oraș i-a dat la îndărmână mijloacele să facă biserică cu brațe și sudoare românească. Poate că va pare unora lucru de necrezut. Dar iată cum a purces. Este lucru știut că zidarii și căruțașii dintr'un oraș au de a face cu poliția. Aceștia indirect avertizați, au făcut câte o zi sau două și mai multe „clacă“ la biserică protestantă. Toate ușile, ferestrele și celelalte lucrări din lemn s'au executat în localul poliției de către sergenții de stradă români. A cerut și primit și ajutoare bănești dela prefectură. Câte biserici românești din județ au primit ajutoare în bani dela prefectură? Ba chiar și un preot român Voevidea a aranjat un concert în folosul bisericii protestante. Câte concerte a aranjat acest preot pentru vr'o biserică românească? Și doar bisericile românești au atâtea lipsuri, măcar că fondul bisericesc este așa de bogat.

A avut dl Serfas și protecția autorităților românești. În special sub liberali s'a bucurat de o trecere nemărginită, fiind el prietenul intim a fostului prefect liberal la toate întreprinderile. (Liberalii sunt mari naționalisti la festivități și în o poziție).

Acelaș domn Johann Serfas a dat autorizație sectelor de rățăciți ca să vândă broșuri atătătoare contra religiei de stat, deși poliția nu are căderea să dea autorizații de felul acesta.

Dar acest polițai știe ce vrea și se face că nu pricepe.

Dl Serfas deși aude de zece ani fără să vrea vorbindu-se românește și citește corespondența la biroul său în limba română tot de atâtea ani, totuși nu este în stare să conceapă o adresă fie și de zece și-

re în limba română. Iar la tribunal când i se adresează judecătorii minoritari în limba română, el le răspunde în serviciul funcțiunii în limba germană.

Societatea lui în Suceava este cea jidovească în cafenele jidovești, iar pentru Români n'are de pierdut mult timp. Se vorbește chiar de cote fixe ce le-ar primi dela Jidani, lucru mai greu de stabilit. Partea mai interesantă este că telegramele cifrate dela minister n'are voie să le știe nimeni decât dl Johann Serfas. Tot el avea să se pronunțe în rapoartele sale despre starea spiritelor din oraș, despre partidele românești și mai ales despre L. A. N. C., ai cărei reprezentanți au fost des persecutați. De multe ori am văzut poliția patrolând noaptea

pe la poarta mea, mai ales în preajma adunărilor Ligii.

Ce or fi raportat dnii Serfas, Sebeczek și ceilalți știu ei, dar este lucru peste măsură de ciudat.

Din aceste câteva fapte își poate imagina ori cine ce însumă un minoritar la conducerea poliției într'un oraș jidoveșc din provinciile alipite.

Ași vroi să văd în ori care altă țară din Europa proteste la Minister de felul celor dela „Morgenblatt“ și „Allgemeine Zeitung“ și să văd un minoritar să facă în funcție, ceea ce face dl Johann Serfas la Suceava.

Poliția și siguranța în România trebuie să fie românească.

GEORGE CÂRLAN, prof.
Suceava, fost deputat al L. A. N. C.

Monumentul eroilor jidani și Congresul rabinilor

În numărul trecut al acestei reviste am arătat că, punerea pietrii fundamentale pentru *ridicarea unui monument* — în capitala țării — în memoria eroilor jidani morți în războiu, este un truc anume plănuț de cahal pentru mascarea — ascunderea — unui scop diabolic și criminal, ce-l urmărește în ascuns; și iată de ce:

Jidani, toți, nu numai cei ce locuiesc în țară — în cap cu primul rabin Niemerower și cei dela U. E. R. de sub președinția lui Fildermann —, dar în special căpeteniile lor drăcească, cunoscută sub numele de „Cahal“, care este o autoritate jidovească cu totul ascunsă și chiar nevăzută, așa că nu i se poate cunoaște nici chiar locul de domiciliu, cunoscând cu toții faptul că, în timpul războiului soldații jidani din întreaga armată românească, s'au purtat în modul cel mai miselesc ce se poate închipui, călcând nu numai jurământul depus oficial pe drapelul țării chiar în fața rabinilor lor dar dezertând în masă la inamic și transformându-se în cei mai *vainici spioni și vânzători*, fapt, care a indignat chiar pe împăratul Germaniei, pe Kaiserul Wilhelm, care i-a înfierat cu indignare, mergând până a-i blestema Cahalul — zic — s'a gândit că, trebuie, cu orice preț, lucrat așa fel încât să se poată ascunde — cel puțin de ochi — miselia săvârșită de soldații evrei din armata românească și a prescris unele dispozițiuni secrete.

La rândul lor căpeteniile Jidaniilor ce trăesc și se hrănesc din sângele acestei nenorocite țări, știind bine că, actualul ministru de războiu, care a luptat cu vrednicie pe front și astfel cunoaște în mod precis purtarea soldaților jidani în războiu, și că după încetarea războiului, el — ministrul — n'a făcut nici un secret din acest adevăr crud, ci din contră ca militar onest și corect, l-a mărturisit cu franchetă în public ori de câte ori a avut ocazie.

Jidani din țară — toți — mai știind bine că, actualul ministru, a ajuns în capul departamentului armatei, înconjurat de o aureolă și de unele merite, pe care puțini din predecesorii săi le-a avut și dându-și sama că, rămânerea lui în capul armatei, poate fi de o durată mai lungă ca de obicei și apoi ei — Jidani — temându-se că, la un moment dat, în înalta lui funcțiune poate rămâne totuși un adevărat ostas sincer declarând curat și fățiș adevărul sfânt, ceea ce le-ar pricinui un mare neajuns și le-ar pune mari și grele piedici în urmărirea scopului lor politic pe care îl urmărește în ascuns, cahalul — zic — s'a gândit că, trebuie găsit un *miloc* prin care în calitatea lui de ministru al țării să fie obligat, a-și ascunde gândul intim și curat, relativ la purtarea miselească a soldaților evrei în războiu, fie prin unele declarațiuni chiar vagi, dar *oficiale*, pe care ei — Jidani — să le poată specula prin *presa lor*.

Și, după multe chibzuințe și calcule drăcești, cahalul s'a fixat asupra ideii de ridicarea unui monument în memoria soldaților Jidani morți în războiu... pentru Patrie...

Un asemenea monument pe lângă că le poate servi oricând ca o mărturie că, și ei — Jidanii — au contribuit cu sângele lor la întregirea neamului, dar apoi în o asemenea împrejurare ministrul de războiu, — ori care ar fi el — trebuie să ia parte în mod oficial și astfel va fi silit, să-și pue lacăt gurii, să-și calce pe suflet, să nu divulge oficial adevărul. Deci, ridicarea unui monument în memoria soldaților jidani morți în războiu, le poate servi în același timp și ca adăpost inapoia cărui să poată ascunde perfect, perfidia soldatului evreu din timpul războiului!...

Și ca dovadă că lucrul este așa, stă martor faptul că, la solemnitatea punerii pietrii fundamentale a monumentului, Jidanii au invitat oficial numai pe ministrul de războiu și pe încă câțiva bărbați de seamă. Români curaji, aparținând diferitelor partide politice, dar pe care îi știau prinși de nas, ca făcând parte din diferite consilii de administrație ale băncilor lor!

O altă dovadă și mai puternică a intenției lor drăcești, rezidă în faptul că, chiar a doua zi, *Presă din Sărindar*, a telegrafiat nu numai suratorilor ei din Europa, dar chir și celor de peste Ocean, vestea că:

„La punerea pietrii fundamentale a monumentului ce se ridică în București în memoria eroilor evrei morți în războiu... pentru... Patrie... a luat parte oficială ministrul de războiu, pe lângă mulți alți bărbați de seamă ai țării!“...

În timpul când în București, se petreceau toate acestea, Cahalul — tot în ascuns — a dat ordin ca la Chișinău, să se țină un congres al rabinilor din tot cuprinsul Basarabiei și care la sfârșit, să aibă un fast cât mai grandios.

Rabinul Tirelsohn, care — precum se știe — este cel mai mare dușman al întregului stat românesc, s'a conformat imediat și congresul a și avut loc.

Pentru a se pune la adăpost de orice bănueli ori supărări, rabinul Tirelsohn a comunicat autorităților că, în acel congres va fi vorba numai de chestiuni *pur religioase* privitoare la Jidani și că totul va fi o consfătuire din cele mai pacifice.

Congresul s'a ținut cu ușile în-

chise; în public n'a putut transpira decât că rabinul Tirelsohn, după ce a dat congresului pe care l-a prezidat, cuvenita binecuvântare, a recomandat rabinilor ca, prin hahami și belferi (învățători), să vegheze cu sfîntenie la aplicarea întocmai a talmudului, îngrijind ca capii de familie — *tații și mamele* — să-și crească copiii absolut numai în „*spirit iudaic*“ și că, în termen de 6 luni, rabinii să-i raporteze nominal pe acei dintre Jidani cari nu se conformează întocmai, ca să-i pedepsească!

Doamne! Ce însemnează oare acest „*spirit iudaic*“? Însemnează că: „*Pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l*“ căci așa poruncește talmudul.

Supune-te — de formă — legilor țării în care trăești, dar în fond, înlătură-le, tradează-le ori de câte ori poți, și fă așa ca să-ți meargă numai ție bine și neamului tău ales!...

Oare în care religie a popoarelor de pe suprafața pământului, se mai poate găsi a asemenea prescripție drăcească și criminală?

Iată dar explicația pentru care toți soldații jidani din armata românească, s'au purtat așa de mișelește și iată pentru ce Cahalul a stăruit pe lângă cei puternici și prin corupție a făcut, să apară decretul pentru amnestierea celor trimisi în judecată cu miile!...

Rabinul Tirelsohn a mai prescris congresiștilor că, trebuie să țină cu tot sufletul și cu toată puterea credinței, la ceea ce ei numesc „*Cuser*“ chiar dacă acest lucru ar necesita și vieți omenesti.

Ori, ce se înțelege prin acest „*cuser*“?

Se înțelege că, adevăratul Evreu, nu trebuie să-și taie cu mâna lui, nici chiar un pui de găină, ci orice pasăre, cași orice altfel de animal destinat a fi tăiat pentru hrană Jidanului, trebuie să se facă numai prin hahami, care — pentru această treabă — încasează o anumită taxă, ceace constituie un enorm fond, bănesc — miliarde — cu care cei dela U. E. P. — Uniunea Evreilor Pământeni — îi pot conduce corupând pe băștinasi suspuși și dela care pot obține favoruri și foloase pentru poporul ales. Practica zilei, ne-o dovedeste.

În timpul tinerii Congresului rabinilor în Chișinău, s'a petrecut și un mic incident, care numai grație supărării unui congresist, s'a putut afla și încă în mod foarte vag și anume:

Unul din tinerii rabinii, crescut de sigur într'un mediu mai civilizată și fără multă experiență în ale habotniciei Jidovești, și-a permis a spune că, „*Cuserul, nu merită marea importanță ce i se dă*“. Drept consecință, imediat a fost taxat de *vândut goimilor*, scos din sală cu forța și închis într'o cameră vecină, unde ce-o fi pățit, numai el știe; iar marele rabin Tirelsohn i-a luat imediat dreptul de rabin.

Acest fapt dovedește teroarea sub care e ținut și condus poporul jidovesc de către cahal și mai dovedesc că, omorurile, nelegiuirile și jafurile la care au fost supuse toate familiile mari și bogate din Rusia, jafuri, după urma cărora toate căpeteniile internaționalei III din Rusia, și-au putut permite de-a strânge miliarde în aur, depunându-le în siguranța băncilor mari din Anglia, sunt rezultatul unei premeditări în adevăr diavolești.

Chiar războiul care a izbucnit așa pe neașteptate între Rusia și China, și care până în cele din urmă, va fi aplanat, este tot un matrapăzlic jidănesc făcut în scopul ca, Jidanii să poată lua — prin rechiziție — produsele țărănilor, care, fățiș — se opun a mai fi despoiați de munca lor fără nici un drept. Masca războiului cu China, oferă prilej de câștig Jidanilor.

Am arătat că, rabinul Tirelsohn prevenise toate autoritățile din Basarabia, fiind o consfătuire *pur religioasă*, totul se va petrece în liniște, fără nici un sgomot, sau vre-o altă mișcare.

Cu toate acestea, care n'a fost surpriza și nedumerirea, nu numai a cetățenilor, dar chiar și a tuturor autorităților, când — la ieșirea rabinilor din sala de congres și după ajungerea la un anumit punct din centrul orașului — deodată încep, să apară capetele unor bicicliști, urmați de o coloană compusă din zeci de sute de *voinici jidani*; toți călări pe biciclete și motocicletă și toți îmbrăcați la un fel, un solu de uniformă, și fiecare purtând drapelul jidănesc desfășurat.

Rabinul Tirelsohn face front și înconjurat de ceilalți rabinii congresiști, primesc defilarea tineretului de voinici jidani!...

În mai puțin de o oră, tot — întreg acest mare congres, — a dispărut, ascunzându-se în mulțimea publicului care îl privește!...

Ce rost are oare această manifestație spontană, dar care a trebuit să fie organizată din timp, dar în

mod așa de indiscret, încât nici poliția, n'a putut-o simți?!

Această manifestație spontană și fastuoasă, stă în strânsă legătură cu actul punerii pietrii fundamentale a monumentului ce se ridică în capitală, în memoria soldaților evrei morți în războiu pentru... Patrie, în felul că, dacă în București nu putea avea loc o manifestație somptuoasă a timeretului jidănesc, din cauză că huliganii de Români ar fi împiedecat și chiar le-ar fi tăiat pofta de manifestație *voinicască*, în Chișinău unde Jidanii se știu cei mai tari, totul le poate fi îngăduit, mai ales dacă se lucrează în ascuns și prin surprindere, adevăc așa cum s'a făcut...

Invățământul ce putem trage din faptele ce am arătat și care investimantate în haina ipocrită a religiei mozaice, s'au putut petrece chiar în fața autorităților, fără ca ele, să bănuiască măcar scopul ascuns și

criminal ce se urmărește, sunt de cea mai mare importanță.

Trebuie să fim în tot minutul cât mai atenți asupra Jidanilor ce-i creștem și-i îngrășăm la sânul nostru, căci,

Intr'un moment când armata țării, va fi chemată să-și facă datoria într'un scop și un punct dat, Jidanii rămași în țară — ca nefăcând parte din armată — prin voiniciilor lor, ne pot, și sunt capabili; de a ne crea unele situații, din care numai cu multă greutate, ne vom putea descurca. Rabinii și hahamii după modul celor din Rusia, ne pot juca unele feste, din care numai Dumnezeu știe, cum vom putea ieși.

Deci, se impune ca, siguranța țării, să fie în tot minutul cu toată atenția asupra căpeteniilor jidovești, și să-i urmărească pas cu pas, spre a nu fi surprinși de cursele criminale ce mereu ne întind.

GENERAL TARNOSCHI

Iarăși Liga Drepturilor Omului

Miercuri 17 Iulie 1929, Siguranța franceză având informațiuni, că documente militare de-o importanță foarte mare au fost sustrate de comuniști; a făcut o descindere la ziarul «HUMANITÉ».

Aceasta este știrea transmisă ziarelor de către agențiile de presă. Atât și nimic mai mult.

Citind însă „Acțiunea Franceză“, poți vedea că șefii bandei de comuniști, cari sustrăgeau documente militare, pentru a le transmite mai departe Sovietelor, sunt: Salamon Autenberg Polonez (sic) și Leon Bernardebelli Italian (sic).

Cred că nu este cititor al „Infrățirii Românești“, care să nu știe că Salomon Autenberg este tot atât de polonez după cum Zepstein este Român și că Leon Bernard nu este Italian pentrucă și-a omenat pe „belli“ în coadă.

Dar nici această întregire a informațiunii inserată în ziare nu spune mare lucru, căci de când este lumea jupânii au avut meserii atât de nobile.

Fapt important este că ambii sunt membri ai Ligii Drepturilor Omului, aceea care și-a propus să îndrepte „relele“, căci de aceea este ea reprezentată în România prin dl Dobrescu-Taxy, primar al Capitalei și prin alți bărbați iluștri, al căror „ideal“ este întreținut cu argumente sunătoare.

Liga Drepturilor Omului face pacifism și ca atare sub aripele-i ocrotitoare a adăpostit multime de pui ca: „Reconcilliation“-asociație pentru înfrățirea popoarelor, „Li-

ga pentru Invățământ“, asociație de institutori comuniști, cari vor să reformeze Istoria, omitând toate episoadele eroice, distrugând cultul bravilor; astfel unul dintre aceștia, Paraf Javal a prezentat într'o conferință publică pe „Ioana d'Arc“ ca pe o nebună, iar pe Mareșalul Foch ca pe un „iezuist increzut“ și recent de tot în rândul acestor Ligipui s'a așezat și „Liga Femeilor pentru Pace și pentru Libertate“.

Această ligă a organizat o secțiune în București atrăgând în capcană câteva românce naive. Adunările de comitet se țin la redacția revistei „Umamitarismul“, al cărui director este Eugen Relgis, nume inversat al jupânului Sigler.

Intr'o recentă adunare, la care se pare că a participat și o Doamnă Drevet, cunoscută agitatoare comunistă, s'a discutat între altele atitudinea ce o vor lua membrii acestei Ligi în cazul unui conflict armat: aproape toți au fost pentru refuzul serviciului sub arme (la bărbați) și neacordarea de ajutor la răniți, sau orice alt serviciu auxiliar (la femei).

Multe ar fi de spus despre această ligă, amănunte complete vor avea cititorii „Infrățirii Românești“ într'un articol viitor.

Un lucru trebuie însă să desprindă oricine din rândurile de mai

sus: Pacifismul nu este sincer, este o armă puternică în slujba Iudaismului: dezarmarea popoarelor pentru triumful lui Izrael. Eu Itic Gurkenkranz sunt pacifist, dar furnizez documente militare Sovietelor, țara cea prea pacifistă, care se amuză pentru moment trimițând Chinezilor rotocoale de gaze asfixiante.

Este timpul ca siguranța să pună stavilă acestei criminale propagande, care pornește chiar din inima țării. Cine este Marghita, secretară a asociației pentru Pace și Libertate?

Cine sunt toți acei domni cu nume în „berg“ și „baum“, cari spun că vor fuși de pe front și cum încă domni Duca, Săveanu, Trancu-Iași, Pompiliu Ioanățescu și ceilalți nu s'au dus să-i felicite, căci la inaugurarea monumentului celor, cari au fugit de pe front fără s'o spună dinainte, au fost adăpostind jobenele sub baldachinul lui Niemerover.

ION V. EMILIAN
București

Pentru ziarul „Viitorul“

Gecece denunțăm de cinci ani de zile dela tribuna acestei reviste, că Jidanii sunt eminați, deci periculoși ordinii publice și liniștitei dezvoltări a statului român, încep și ziarele cu un pic de simț românesc, dar fără suficient curaj civic, să recunoască cu sfiala sufletului obișnuit să umble pe cărări întortochiate.

Ziarul „Viitorul“ din 3 August 1929 pe pagina IV vorbind de încercarea comunistă dela Chișinău de a tulbura liniștea, scrie această frază, în care se simte cum bietul simț românesc înăbușit de frică, începe a se inviora îndreptându-se oătre expresia diplomat ticluită a adevărului. Reproduc fraza:

„Un număr de 75—100 inși, cu exclusivitate tineri de religie mozaică, s'au adunat în colțul străzii Mareșal Badoglio și G. Schmidth, având în frunte un uriaș steag roșiu, cu inscripția „Trăiască revoluția rusă“, „Trăiască U. R. S. S.“ și în cântecul „Internaționalei“ s'au îndrumat către uzina electrică, încercând să ia de partea lor pe lucrătorii uzinei.“

Nu ne miră fapta Jidanilor, puilor de năpărcă, încălzii și hrăniți la sânul țării pe care vor să o sfășie. Zâmbim însă de milă pentru ziarul Viitorul, care nu are curajul să scrie Jidani, întrebându-l perifriza ridicolă: „cu exclusivitate tineri de religie mozaică“. Pentru ce domnilor dela presa, în care a strălucit odată scrisul plin de curaj autohton al lui I. C. Brătianu, Mihail Kogălniceanu și C. A. Rosetti, nu îndrăsnii astăzi în România întregită să scrieți cum scrieau înaintașii iluștri din România ciopârțită.

Pentru ce nu întrebuițați cu vântul popular, rostii de toată suflarea românească, pentru ce nu ziceți Jidan, neamului de trădători și bolșevici, așa cum îl numește 15 milioane de Români? Credeți că ați câștigat simpatia jidovească prin asemenea perifrize? Nu, domnii mei. Dor obțineți alt rezultat: desgustul bunilor Români de a vă mai ceti, când dovediți atâta frică în România Mare.

Fii oameni întregi, Domnilor! Jidanii ori-cum v'ați manifesta, tot așa vă urăsc.

L. A. N. C.

Gunoiul la suprafață

— Individul Ionescu-Olt, copil de trupă, toboșar, subșef de muzică, apoi profesor secundar în Sighet și membru în Comisia județeană pentru reforma agrară —

DOMNULE DIRECTOR!

Vă trimit articolul alăturat, semnat de mine. Tot ce am scris, am scris, pe baza documentelor ce le posed.

A trebuit să scriu acest articol. ca să demasc pe un om. care nu s'a sfiit să-și vândă biserica lui: fabricând acte false.

Nu o fac din ură personală, ci ca unul, care îmi iubesc biserica, țara și neamul.

De altfel denunțul pentru falsificarea, mituire a fost înaintat parchetului împotriva acestui om, iar Ministerul, care n'a controlat diploma de subșef de muzică a acestui om, Va fi silit, ca după o funcțiune de mai mulți ani, să-l șteargă din rândurile profesorilor, trimițându-l înapoi ca subșef de muzică.

Sunt în nădejdea, că pentru curățirea leprei sociale Veți binevoi a da loc în coloanele revistei D-Voastre, articolului acestuia alăturat, semnat de mine, pentru care răspund.

*

Vremile tulburi au scos la suprafață gunoaie putrede, a căror loc ar fi fost la marginea unui oraș, nu însă, ca să trăiască în mijlocul societății omenesci răspândind în toate părțile infecția.

Însă nu aceasta-i deviza vremii; lumea bună se retrage resignată și scârbită, iar gunoaiele ies la suprafață.

Acesta-i cazul falsului profesor Ionescu-Olt alias Constantinescu, copil de trupă, crescut din mila armatei, pe care apoi mai târziu o insultă, ajuns toboșar, subșef de muzică și minunea minunilor — prin mijloace știute ajunge profesor secundar în Sighet. Cum a ajuns la această înălțime, prin ce

acte, ar putea să ne spună cei ce l-au numit și cei ce i-au propus numirea.

Noi știm — lumea știe — că acest . . . nu are altă școală, decât școala necesară unui ucenic de pantofar și să nu-i tragem la îndoială mici specialitatea lui de toboșar.

Numai ca cetățean a acestui stat, am dreptul să mă revolt în sufletul meu, când la școala secundară din Sighet, a propus un toboșar Istoria Țării Românești. Răspunderea nu este a toboșarului, care verosimil și-a prezentat diploma de șef de muzică, ci a acelora, cari l-au numit pe acest toboșar, punându-l de multe ori în fruntea profesorilor licențiați.

Istoria Țării Românești, vederea reală a trecutului și zările viitorului, nu se face să fie propuse, prin acest fals profesor Ionescu-Olt. Cu drept cuvânt putem exclama: „O tempora, O mores“. Iată gunoiul la suprafață.

Slujba de profesor nu i-a fost ajuns acestui om; s'a vârit dând din coate și la masa, unde se imparte pământul — ca dreptate socială — și aici la această masă, a știut, cum se imparte dreptatea, plecându-și urechea la toți „Sloimii și Steinfeld-ii“, alergând prin Borsă, ca să ia dela „Kind“ 2000 lei, dela altul 2000 Lei, lucru, pe care acest individ, pretins profesor, membru în comisia județeană le recunoaște și apoi la 30 Iunie 1926 să facă un proces verbal fals, că să scoată de sub expropriere pământul ce era cerut pentru clădirea bisericii din Borsă. Spunea, că topograficul 5541 „este livadă de pomi“ —

și de unde — era o pustă goală. Cu actul acesta fals a reușit Ionescu-Olt, ca să scape pământul de sub expropriere, dar sigur, că s'a achitat de datorii față de Jăzi. Dar falsul s'a văzut, însă cu păcătosul nimeni nu s'a ocupat.

Acum înțelegem de ce acest Ionescu-Olt mărturisese, că a luat dela Evreul Kind 2000 Lei; ca să-l servească în cauza cu biserica din Borsă; apoi a mai luat alte 2000 Lei dela altul, tot în această cauză ca împrumut, ca să-i servească, că n'a dresat degeaba actul fals la data de mai sus, care se poate vedea la dos. Nr. 84 din 1926 a comisiei județene.

Intr'un articol precedent scriam că „Iuda s'a dus și s'a spânzurat“, după ce a luat cei 30 de arginți, vânzând pe Isus, dar Ionescu-Olt e mai rău ca „Iuda“, pentru că a luat 4000 de arginți pentru care sumă a vândut pe Isus, adică Biserica lui Isus, și recunoaște, că a primit prețul vânzării dela protopopul Munteanu și totuși a vândut Biserica. Dacă la Iuda ar fi mers unul din cei 11 apostoli și să-i fi dat cei 30 de arginți, sigur, că n'ar fi vândut pe Isus. Ionescu-Olt a primit și dela „Sloimii“ și totuși a vândut biserica sa — mai rău ca Iuda.

Azi organele de reformă agrară, dl Prefect al județului au datoria ca acest gunoi să fie scos imediat (la capătul satului) din toate pozițiile ce ocupă și deținut ca un pericolos, în interesul instrucției și urmărirea faptelor lui, pentru că acest om nu se va spânzura ca Iuda, ci va continua faptele lui mășave sau va fugi, ca să nu-l ajungă pedeapsa pentru faptele care le recunoaște, că le-a săvârșit și altele pe care le va fi săvârșit.

Lumea bună crede, că Domnul Prefect și Domnul Procuror își vor face datoria.

Eu umilul preot dela sate, deocamdată atât pot spune, că mă doare ceace văd.

Preot IOAN ARCAȘU
Teceul-mic—Maramureș

Revista

„Infrățirea
Românească“

nu se poate să lipsească
din casa nici unui bun
Român și Creștin.

„Tineretul liberal“

Este numele unei reviste de curând apărută, ce am primit la redacție. Numele spune cine este, ce suflet are. Ne oprim la articolul din No. 2, Maiu 1929, intitulat: *Incă o datorie.*

Autorul serie: „Poporul, care ar fi avut destul timp să capete o educație politică, dela votul universal și până azi, e mai zăpăcit de cât în primii ani ai marelui reforme.“ Este adevărat. Dar Dta, domnule autor ai datoria să arăți cauza și să o numești cu numele ei adevărat. Intr-o largă măsură, cauza zăpăcelii poporului este anumita presă, scrisă de Jidani, cari după ce în războiul de întregire a neamului ne-au spionat, tradat și jefuit, acum se străduiesc să facă aducația nației românești, prin presă, în spirit iudaic. Aceasta, domnule tânăr liberal, autor al articolului mai sus menționat, te rog să ai curajul să o scrii și să denunți tineretului Dtale pericolul național ce se ascunde în faptul că Jidani stăpânesc astăzi marea cotidiană ale României întregite cu așa efect, că niciunul din aceste cotidiane nu au curajul să se atingă de ei, deși otrăvesc opinia publică.

Autorul formulează următoarea atitudine: „Conștient de rolul lui în viața de mâine, tineretul liberal nu va neglija poporul, care este temelia adevărată a statului.“

Frumos gând. Dta, domnule autor, care te-ai hotărât împreună cu tineretul Dtale să nu neglijezi poporul, trebuie să știi că acest popor piere în mod fizic prin alcoolism, răspândit în nordul țării în covârșitoare majoritate de cârciumarii jidani. Așa dar, ai datoria să denunți marelui public, pe care vrei să-l luminezi, primejdia jidovească sub aspectul cârciumarului jidan.

Mă opresc aici. Dacă tineretul liberal va inaugura politica curajului civic, atacând cea mai grea problemă ce are de rezolvit neamul românesc, cu obiectivitate, iubire de adevăr și îndrăzneala sinceră, pe care nu o au bătrânii liberali; atunci inițiativa lor va însemna un progres în viața noastră publică. Dacă însă, vor ocoli, cu diplomația lașității circumspecte, problema jidovească, ajunsă un pericol național, atunci nu va face decât să sporească hipocrizia și neputința în care se sbat toate partidele de guvernământ.

În acest caz scrisul noii reviste se va reduce, pentru istoricul de mâine, la un pachet de maculatură.

Sunteți puși înaintea unui examen de conștiință, domnilor tineri liberali.

REDACTIA.

QUOUSQUE TANDEM ?

Cum această revistă merge de ani de zile, la multe și înalte fețe bisericești, socotim de datoria noastră să reproducem din cuvânt în cuvânt articolul intitulat **QUOUSQUE TANDEM**, publicat în ziarul «Opinia noastră» din 20 Iulie 1929 ce apare la Oravița, spre a aduce la cunoștința acelor multe și înalte fețe bisericești faptul produs, așteptând ca slujitorii altarului să ne dovedească prompt și deplin că își înțeleg misiunea de apărători ai credinței strămoșești atât de crud batjocorită de Jidani.

„Groasă piele mai trebuie să avem noi Români, dacă rușinea nu ne aprinde în purpură obrazii nici atunci măcar când suntem palmuiți în drumul mare de orice stăpîtură venită de cine știe unde. Iar epitetul „neam de slugi“, pe care ni-l aruncă străinii, ni-se cuvine pe drept. Căci numai un neam de slugi poate răbda nepedepsită o jignire ca aceea adusă de Ovreul Alfred Belgrader creștinătății românești. Și numai judecătoria unui

asemenea neam poate aduce verdict de achitare pentru o atare scuipare în față a demnității naționale!...

Iată despre ce este vorba: Un țaran a intrat în prăvălia stăpîturii ovreești Alfred Belgrader să facă niște cumpărături. Iscându-se un schimb de cuvinte, în jurul calității mărfii, s'a ajuns la cuvinte rostite aspru, iar Românul i-a spus: Dacă nu-ți place în România du-te în Palestina, hătute-ar cru-

cea Domnului, să te bată, la care pocitura ovreească Alfred Belgrader a ripostat: „Voi Români aveți cruce? Mă c... pe crucea voastră a românească“. Textual aceasta!

Țăranul dela Vrăniuț a avut atâta simț de demnitate încât la tărât pe stăpîtura de Ovreu în fața justiției. Iar judecătoria... l-a achitat! Apărătorul, d-l Ghiță Corneanu (care zice că e Român!) a susținut că a fost jignire reciprocă, calificând cuvintele „du-te în Palestina“ drept insultă la adresa harhăruului.

Domnule avocat Ghiță Corneanu ași dori să știu cum înțelegi D-ta să califici de insultă fapta de a trimite pe un Ovreu în Palestina, când știut este ce întinsă propagandă fac sioniștii pentru această țară ideală a neamului lipitoricesc și când știut este că până în anul 1928 Oveei din România (inclusiv deci și stăpîtura luată sub aripile D-tale ocrotitoare) a trimis pentru Palestina suma de 158882,17 lire sterline (aproximativ 128 milioane lei)! Noi înțelegem Domnule Ghiță Corneanu, că meseria D-tale cere multe tocmituri cu conștiința. Dar toate au o margine peste care nu se poate trece. Nu ne privește ce ești creștin ori nu, dar Român trebuie să fie, (dacă odată afirmi că ești, și ca atare trebuia să simți și D-ta jignirea adusă întregului neam.

Grozav hohot de batjocură trebuie că a zguduț interiorul stăpîturii ovreești șezând pe scaun, picior peste picior, în fața judecătoreșului și a avut încă meobrăzarea să ceară să fie ascultat în ungurește, zicând că nu știe românește el, care de zece ani trăiește în România și pe spinarea Românilor. N'a fost în stare timp de 10 ani să învețe limba statului care-l hrănește? Ori poate limba maghiară este limba maternă a Jidovilor? Un lucru e cert însă: acel om care nu vrea să învețe a vorbi limba poporului pe spinarea căruia trăiește, nu are ce căuta în această țară!

...Și acum întreb pe Prea Onoratul cap al Bisericii dominante din Valea Carașului, ce măsuri a luat pentru a obține pedepsirea unei asemenea jigniri adusă religiei al cărei reprezentant este D-sa? Ce a făcut D-sa? A chemat zice-se, o cislă popească unde, cu ușile închise, ca să nu se sufle vre-un cuvânt afară, au adus o moțiune cuprinzând platonice protestări către Patriarhie? Atât! Prea Onorate

Protopop al Oraviței, nu protestări platonice la Înalt Prea Sfințitul, ci asumăți acuza în fața Tribunalului, în numele Bisericii, în numele credincioșilor pe cari îi păstoriți. Asta așteptăm de la Domnia-ta.

Dar nu ai făcut-o. Las că ne vom adresa Bapțiștilor, ca să ia asupra lor lupta pentru apărarea Crucii?

Sfinția Ta poți dormi mai departe de acum încolo, te lăsăm în grija Sfântului de azi... Ne vom constitui noi în acuзаторi, nu pentru jignirea adusă Crucii, căci nu este datorია noastră, ci pentru jignirea adusă demnității naționale

românești. Pe noi puțin ne privește chiar dacă Sfinția Ta în locul Crucii ai să așezi un Mogen Doved pe turnul bisericii, dar fiindcă stărpitura a spus „cruce românească”, vom sta noi, în numele întregii opinii publice românești, ca acuza-tori în fața Parchetului. Iar Domnul Prim-Procuror este dator să se sesizeze.

Și dacă se va mai găsi un singur Român sau creștin, care să calce pragul prăvăliei acelei stărpituri ovrești, neamul nostru nu merită decât să fie slugă la Jidani!

Opinia Noastră“.

„Pe marginea prăpastiei“

Sub acest titlu ne-a sosit la redacție o broșură, scrisă de Dl Ventonic Alexandru, comerciant din Iași strada Nicolina, în care autorul expune cu durere ticăloșia vremurilor ce trăim, pricinuită de politicianii întovărășiți cu Jidani. Reproducem din prefață următoarea parte finală :

„Nu pricep bine meșteșugul de a scrie, nu voi putea așterne pe hârtie tot ce simt în clipele acestea. Nu voi putea să dau celor ce scriu o formă îngrijită și plină de spiritul de observație, pe care o pretin-de critica celor învățați. Totuși eu una știu și una zic: suntem cel mai sărac popor, pe cel mai bogat pământ din lume. Suntem un popor muncitor și cinstit dar ne lipsește o clasă conducătoare, inteligentă și cinstită, care să ne ducă la progresul și fericirea la care avem dreptate să aspirăm.

Trăim o epocă rușinoasă de decadentă și descompunere și a sta în timpul acesta cu mâinile încru-cișate, înseamnă să fii părtaș la răspunderea, ce trebuie s'o aibă în viitor, generația de astăzi. Deaceea cu sufletul plin de durere iau con-deiul să scriu, să arăt prăpastia în care ne-au târât conducătorii ne-pricepuți ai neamului nostru, ca să se răsfrângă asupra lor întreaga răspundere pentru dureroasa situa-ție în care ne aflăm și nu asupra milioaneilor de robi nevinovați ai pământului, care frământă din zi

până în moapte țărâna cu sudoarea frunții lor și nu pot înțelege prin ce minune produsul muncii lor în loc să folosească țării, îngrașe su-tele de mii de trântori și venetici. Să nu se răsfrângă nici asupra ce-lor ce prin fabrici și ateliere mun-cesc zi și noapte, producând bogă-ții pripășiților tolerați de conducă-torii noștri, lesne coruptibili. Dar să nu se răsfrângă nici asupra bie-ților funcționari modeste și săraci, ce-și martirizează viața ducând pe umerii lor carul cu nevoi și soco-teli ale statului. Să se răsfrângă numai și numai asupra acelor ce au monopolizat conducerea ace-tei țări, acelor ce din politică și-au făcut o meserie. Demagogii și fari-seii fățarnici, aceștia sunt vinovați. Iar eu, cum D-zeu nu m'a învred-nicit să pot fi de mai mult folos țării mele în timpul de față, mă voi strădui ca în rândurile ce vor urma să arăt și să conving, pe cât posibil, că după atâtea lacrimi și sânge cât a vărsat neamul acesta, i se cuvine o altă soartă.

Autorul“.

Demascare necesară

„Tineretul liberal“ într'o moțiune de legitimă protestare contra tică-loșiei guvernului Maniu, care prin-tr'o sfortare desgustătoare de hipo-crizie caută să-l scoată pe trădătorul Stere, că ar fi curat și demn de a-și spune cuvântul în viața publi-că a României întregite, acest tine-ret face următoarea afirmație: „Și în glasul nostru e sufletul tuturor tinerilor adepți AI NAȚIONALIS-MULUI INTEGRAL“.

Vă întrebăm noi, tinerii de la L. A. N. C., domnilor tineri liberali, cum se împacă „NAȚIONALISMUL INTEGRAL“ cu colaborarea parti-dului dvoastră alături de neamul lui Iuda? alături de Filderman, de Bercovici și atâția alții?

NAȚIONALISM INTEGRAL, în conlucrare fățișă sau cointeresare rentabilă cu aceia cari reprezintă negațiunea diabolică a principiului național? cu Jidovimea, care prin-firea ei este antinațională, pentru-că din vremuri imemorabile este cos-mopolită?

Cu naționalism integral, vă lău-dați voi, cari nu îndrăsniiți să su-flați un cuvânt despre primejdia prezenței Jidamului, care sistematic cu satanica perseverență, ne ucide neamul prin alcool, ni-l demoralizează prin corupție și pornografie, ne subminează statul prin propa-gandă și uneltiri bolșevice?

Unde vă este curajul naționalis-mului integral, domnilor tineri li-berali?

Sunteți niște fățarnici, fricoși și slugarnici.

Nu îndrăsniiți să roștiți cuvântul adevărului, de teamă să nu cădeți în disgrația fruntașilor partidului, la care v'ați înhămat după ce ați distrus în voi simțul demnității personale și curajul de a vorbi drept pentru binele obștesc.

Tineri veți fi fiind ca vârstă; dar sunteți îmbătrâniți la suflet prin considerațiile precise ale calcule-lor meschine, prin complicitatea tă-cerii, cu toți ticăloșii acestei țări, asupra pericolului jidovesc. Așa fi-înd, voi nu aveți putință să dați glas unei nobile indignări: voi sun-teți arivistii cu privirea ațintită la căpătuială. Cuvântul vostru de na-ționalism integral sună fals, des-gustător de fals.

TINERETUL L. A. N. C.

APEL

La cererea mai multor oameni înțeleghători ai rostului cooperatției, în viața economică a unui stat — cum este România unde industria, comerțul și finanțele sunt în mâinile Jidanilor — conducerea revistei „Infrățirea Românească” a hotărât să rezerve, un loc oarecare, în fiecare număr, chestiunilor cooperatiste.

Și pentru a corespunde așteptărilor îndreptățite ale bunilor Români din tot cuprinsul țării, primim și publicăm articole, ce tratează subiecte de cooperatie și de bănci populare, dela orice înțelegător al luptei ce purtăm, pentru ca România să fie a Românilor.

În acest scop, adresăm din acest loc un călduros apel către toate Cooperativele și către toate Băncile Populare din România Mare:

1. Să aboneze și să răspândească Revista și gazeta „Infrățirea Românească”;

2. Să considere drept glas al lor publicațiile noastre, în care să-și țină bilanțul, convocatoriile și toate comunicatele ce au de făcut membrilor;

3. Să ne trimită articole pentru propaganda cooperatistă ținând cont să nu fie prea lungi.

În felul acesta — sprijinind mișcarea cooperatistă — suntem convinși că facem cel mai real și cel mai prețios serviciu, țaranului român, care a fost și este încă sedus, înșelat și exploatat de neamul lui Iuda.

„Infrățirea Românească”

Ce caută preoțimea și ce dobândește ea prin politica de partid?

Mai nou se sfîntesc steagurile de voinici ale partidului național-țărănesc. Presupunând că au, tot atât de ușor se vor găsi preoți, cari să sfîntească steaguri liberale și averescane. De steagurile L. A. N. C. voiu vorbi la urmă.

La Alba-Iulia și airea s'au luat jurăminte cetățenilor, că vor vota pe Național-Țărăniști. Tot asemenea s'ar putea lua mâine pentru Liberali și Averescani.

Nu sunt vândut nici Liberalilor nici Averescanilor, când constat, că aceștia n'au tărit biserica în noroiul politicii de partid în așa mod și măsură, cum au făcut-o Național-Țărăniștii.

Depunem jurământ pe cruce și sfîntim steaguri pe minciună, și înlocuind idealul creștin cu interesul de partid și materialismul iudaic, subminăm biserica, iar prin luptele ce le încurajăm între frați, distrugem și biserica, și neam și țară.

Până când?

Prea Sfinția Sa Episcopul Ciorogariu a făcut propunerea, ca preoțimea să nu mai facă politică de partid. Dar s'a obiecționat că atunci preoțimea n'ar mai avea reprezentanți cari să-i apere interesele.

Greșit!!

Când preoțimea s'a abătut dela datorință și adevăr, atunci orice apărare e de prisos, căci singură s'a făcut de prisos, și de înlăturat, ca ceva putred și fără folos.

Și preoțimea în politica de partid, o vede toată lumea, că nu reprezintă, dreptatea, nu reprezintă adevărul, nu reprezintă biserica.

Un țăran de lângă Cluj îmi spunea: Protopopul e Averescan, preotul nostru e Liberal iar cel din satul vecin e Național-Țărănist înfocat. Toți au fost pela noi. De cine să ascultăm? Care din ei spune adevărul și care spune minciună?

Între astfel de împrejurări mai reprezintă preoții noștri biserica? Nu!!

Partidele politice sunt amestecate cu Jidani. Legea Jidani-

lor reprezintă materialism, și iubire de sine, față de a noastră, care reprezintă idealism și iubirea de aproapele.

Jidani distrug pe creștini, iar legea lor e dușman de moarte legii lui Hristos.

Preoți, nu vă lepădați de Hristos! Apărați biserica. Și atunci vă apărați cu adevărat interesele proprii, căci poporul și biserica au trebuință de preoți, cari nu lipsesc dela datoria lor.

L. A. N. C. încă are steaguri; a sfîntit steaguri și a luat jurământ dela oameni.

L. A. N. C. însă nu-i partid, ideile Ligii sunt ideile Neamului Întreg. Svastica e simbolul de biruință al Nationalismului curat și integral. În Ligă nu sunt Jidani.

În Ligă sunt ostășii cei mai devotați ai lui Hristos. Aici se dă lupta pentru Adevărul ce-l simbolizează Biserica cea Sfântă și Creștină. În L. A. N. C. preoțimea, nu numai că poate, ea are datorința să lupte; L. A. N. C. poate sfînti steaguri și poate să ia jurământ, căci sfânt este scopul pentru care se luptă: Ea este Cruciala Vremii.

Cei ce ne imitează în forme, să ne imiteze și în fond.

N. POPA
prof. — Cluj.

Infrățirea Românească și Cooperativele

Cooperativele, fie ele bancare, fie de consum, la noi, ca și aiurea, s'au înființat, în vederea apărării bucuriilor obștești în fața lăcomiei individuale a băncilor și comercianților hrăpăreți, evrei sau creștini.

Lucrul ideal ar fi ca acestea prin o conducere bună, odată, să înlocuiască cu totul instituțiile individuale. Cu aceasta s'ar exclude înșelătoria și posibilitatea de îmbogățire frauduloasă a indivizilor lacomi, a căror ocupațiune este asemănătoare pungasului și hotului de drum, ce fără să muncească ceva producător, speculând produsele oamenilor harnici și cinstiti, trăeste din belsug, ca mărăzit pe pielea și din câștigul acestora.

Cooperativele astfel își au un

scop sfânt și creștin. Persoanele puse în slujba cooperativelor, pentru munca lor își au plata lor. Mai mult nimic. Speculă nu există. Nu se caută să fie înșelat nici producătorul, nici consumatorul. Iar la încheierea anului, câștigurile realizate se împart între aceiași membri producători și consumatori deopotrivă. Exact cum ne învață Hristos: „Tot omul e vrednic de roadele muncii sale”.

Cooperativele stau deci sub morală creștină, sub morală iubirii de aproapele, pe care îl apără de nedreptăți. Îl apără de nedreptatea acelor lacomi și iubitori de arginți, ce'n lăcomia lor, îl vând și azi pe Hristos, nerespectând legile și morală lui.

Orb să fie acela care nu vede, sau nu vrea să înțeleagă că obiectivul cooperativelor este același cu al Ligii Apărării Naționale și Creștine.

Căci cine sunt cei ce nedreptățesc și lăcomesc la bunurile altora?

1. Evreii toți și fără excepție; ca neam ales al lui Iehova, ei singuri se țin îndreptățiți să stăpânească toate bunurile pământului.

2. Creștinii, cari numai cu numele sunt creștini, încolo s'au adaptat cu totul moralei și obiceiurilor jidovești: pe aceștia îi numim noi jidovii.

Jidovii și jidoviții, aceștia sunt dușmanii noștri de moarte, dușmanii lui Hristos, dușmanii moralei și dreptății creștinești, râvnitori la câștigurile bietului Român, dușmanii preoției și bisericii creștinești, dușmanii asezămintelor creștinești, ai armatei și ai statului și dușmanii de moarte și ai tuturor cooperativelor.

Jidovii și jidoviții pentru toate acestea sunt adversarii principali ai L. A. N. C.

Tot ei sunt adversarii principali și ai cooperativelor.

Se pune întrebarea: Având acele adversari și același ideal, pentru ce nu ne unim și de ce nu luptăm împreună?

Răspunsul clar și adevărat este următorul: Pentru că nici cooperativele, nici guvernele, nici preoțiile, noi nu suntem libere, și nu suntem în stare să facem ce vrem.

Mai mult sau mai puțin *sunt robi și dorim de colosul jidovește, care i-a legat de mâini și de picioare în vînza sa de pînăngen ucidentor*

A dovedi acestea, e de prisos. Totuși, fiind vorba de cooperative, fac o mică paranteză și atrag atențiunea, că între membrii cooperativeelor n'ar trebui să aibă loc dușmăniile declarate, prin Lege, ai acestora: Jidavii, cu atât mai puțin le ar fi permis să facă parte ei din conducere. Faptul acesta e un rău, și cred că-i un rău pe care factorii legali nu cutează să-l îndepărteze. Ași fi foarte bucuros dacă mi s'ar face dovada contrară.

Însă, dacă funcționarul și legea nu pot face ce vrem și nu pot lupta în aceeași tabără cu L. A. N. C., nu știu de ce același funcționar ca individ, ca om, ca român, nu ne dă mână de ajutor nouă, celor dela „Îmfrățirea Românească”, cîntîndu-ne, întărindu-se și întărindu-ne reciproc în asaltul ce-l dăm paralel, cu mijloace aparte, dar cu același obiectiv.

Cînd toate publicațiile noastre și propaganda întregă, tînde la întărirea economică și națională și la sprijinirea comercianților și în deosebi a cooperativeelor românești, terminînd cu caracteristicul *nici un ac dela Jidavi, de ce, atunci dnii directori, inspectori și conducători de cooperative nu fac același lucru hui, să smîlînească aceste publicații fiind ele și cele mai românești și cele mai idealiste și și mai apropiate de chemarea acelor care sunt vizati să conducă cooperatiia românească.*

Facem aceste întrebări, tînzînd nu atât sune a învinovăți, cât mai ales a îndrepta o situație — spre înălțimi. N. P. — prof. Cluj

lor, în care se găsesc strămoșii, părinții și frații noștri, iar mai presus de toți, — croii acestui neam! Asupra lor au venit multe valuri asupritoare în cursul vremilor și pe toate le-au învins cu bărbăție, lăsându-ne pământul și națiunea drept moștenire; deci mormintele acestora trebuie respectate cu sfințenie, iar nu să fie *adăpost pentru plăcerile bestiale ale păgînilor!*

Adînc îndurerăți de fapta nelegiuită a susnumitului Leib Strulovici, care ne-a pîngărit însăși religia noastră creștină-ortodoxă.

Vă rugăm să ordonați o serioasă cercetare a celor reclamate de noi, pentruca vinovatul să-și primească osînda cuvenită, dîndu-se legătura satisfacție locuitorilor creștini, loviți atît de crud în credința lor.

Cu stimă, ss) Preot Antipa David, Ion Bălan, Gh. Tuțianu, I. I. Dobrea, I. N. Tătaru, Ion Aft. Onosă, Petrache Cîrnici, Costache I. Onosă, I. N. Munteanu, Ion I. Zghelea, Aftene Galapod, Neculai Buzduga, Ion Aron, Gheorghe Bașa, D-tru Samoilă, Toader Bașa, Ion T. Gazuca, Ion Banu, Ion Stroea, Stroea N. Costache, Neculai T. Bașa, V. G. Șerban, D-tru Bașa, Radu Bordea, Ion T. N. Bașa, Vasile Banu, Vasile I. Banu, Toader Cucu, Neculai I. Fasolă, I. D. Tuțianu, Neculai I. Aron, Gh. D. Suvejaru, Neculai Samoilă, N-lai Gh. Cojocaru, Ion Bratu, Vasile N. Hanta, Neculai Tuțianu, Ion St. Baciș, N. St. Baciș, Ion Gh. Fasolă, Ion Brumă, Gh. Anton Onosă, N-lai N. Aron, N-lei S. Rotaru, Vasile I. Fasolă, Neculai I. Onofrei, Vasile I. Munteanu, Neculai Busuioc, Toader P. Seculeanu, Vasile Samoilă, Ion Simbaru-mare, Toader Predea, A. Debreia, Gh. Dudu, Gavrillă Tuțianu.

Petiția de mai sus are și următoarea adevărire a Preotului local: „Prin prezenta adevăresc că am făcut sfințirea cimitirului în locul spurcat”.

Astăzi, 4—VIII 929, ora 11 a. m.

Paroh Preot, ss) Antipa David.

Această petiție este însoțită de osebita declarație a mormintului preot, semnată și de alți treizeci locuitori, cari au asistat la sfințirea cimitirului, Duminică, 4 August, a. e. ora 11 a. m. după terminarea sfintei liturghii. Toti aceștia, cer autorităților în drept anchetarea serioasă a faptului, nedepansarea vinovatului și *izgonirea lui* — și a familiei lui — *din comuna respectivă.*

P. conformitate.

P. Donca-Manea, avocat—Galaț

Correspondență din județul Covurlui

O profanare talmudică

În ziua de 29 Iulie a. e. s'a petrecut în comuna Tudor-Vladimirescu, jud. Covurlui, un fapt odios, care a alarmat peste măsură pe locuitorii acelei comune, precum și pe cei din satele învecinate.

Abia stăpînindu-și revolta față de grozăvenia faptului, al cărui autor era să fie sfîșiat în bucăți, numiții locuitori au înaintat Parchetului de Covurlui următoarea plîngere, pe care s'a și pus cuvenita rezoluție: „Seful Postului va cerceta și lua măsuri. Procuror, (ss) Stoilov”.

Iată plîngerea înaintată:

„Domnule Prim-Procuror,

Subscriși locuitori din comuna T. Vladimirescu, jud. Covurlui, înboldiți de sângele și cugetul nostru

de buni creștini-ortodocși, vă supunem respectuoși la cunoștința dnilor Voastre următoarele:

Intr-o nemaipomenită durere de inimă, care n'a lăsat-o nici chiar războiul trecut, cu toate ravagiile lui, se află locuitorii acestei comune, pentru bestialitatea făcută de ovreii Leib Strul Strulovici (din această comună, în ziua de 29 Iulie a. e., cînd a fost surprins, asupra faptului, de sătenii Ion Zghelea și N. Buzduga, în cimitirul ortodox din localitate, *printre morminte, cu o femeie din satul Grăpeni anume Ileana St. Hagiu făcîndu-și noțtele bestiale, transformînd astfel cimitirul în local de prostituție.* Nici nu se putea o mai criminală profanare a morminte-

AVE ROȘCA!

Nu de răsunare, ci de duhul blândeții și al înțelepciunii să fie conași Vladicii noștri, în activitatea lor de capi ai Bisericii

„Lumea e rea, vicleană, perversă și pizmașă. Muncitorii ei sunt cîtuși de puțin de batjocură de fiecare și scripcari, cari nu se pot emancipa din mocirna intrigilor și a defaimărilor. Deci tu om narnic și tăcut, nu asculta de lătratul acestor javre”.

Fragment din dizertațiunea ținută în 26 Sept. 1915 de teologul de anul II Nicolae Colan la Seminarul „Andreian” din Sibiu.

„Elevii Seminarului „Andreian”, viitori preoți și învățatori, au putut înfața adevărului noul arhimandrit (Dr. Eusebiu Roșca), ca în acuitatea noastră să nu oameni cu dreptate. Nu detragem nimic din vaza și însușirile altora când afirmăm, ca noul arhimandrit e omul dreptății. A fi om cu dreptate e un lucru omenească, cam rar și greu, mai ales în zilele noastre, când urechița umbra de atâtea ori cu capul spart”.

Fragment din articolul „O promoție vine meritată!” de preotul Emilian Cioran publicat în „Telegraful Român”, Nr. 14 din 29 Iunie 1919.

În legătură cu pensionarea I. P. C. Sale dr. Eusebiu Roșca, fostul rector al Academiei Teologice din Sibiu — și în lipsă de alte informațiuni precise, altară de notița publicată la timpul său, în gazeta „Lumina Satelor” cunoscând personalitatea, caracterul și puterea de muncă a numitului bărbat, — am publicat știrea apărută în Nr. 2 din 15 Nov. 1928, fiind de bună credință că această pensionare este de fapt o „recompensă a neobositei activități întru luminarea păstorilor sufletești ai bisericii creștine drept credincioase”.

Ca urmare la această știre în Nr. 4 din 15 Decembrie 1928 apare în corpul acestei reviste articolul: „Pensionarea arhimandritului E. Roșca” scris de dl. dr. N. Cristea din Cluj. În acest articol se arată precis că mult stimulat și apreciatul nostru bărbat — I. P. C. Sa Părintele dr. Eusebiu Roșca a fost pensionat „cu o incontestabilă reavoință” după începerea anului școlar 1928—29 și stabilindu-i-se drept pensie 1/5-a parte din salariul ce avea după un serviciu, în cadrele Bisericii, de 42 de ani; dintre care 34 a servit ca profesor și 33 ca director al Seminarului din Sibiu — atunci când înaintași și contemporani ai I. P. C. Sale au fost pensionați fără a se ține cont de limita vârstei, și cu salariul întreg avut la data pensionării.

Cetind susnumitul articol am recunoscut, cu multă durere și regret că, — în urma măsurilor ne-

drepte și răsunătoare aplicate de Consistoriul din Sibiu, față de I. P. C. Sa dr. Eusebiu Roșca, — „Arhimandritul Roșca nu se poate bucura de roadele activității sale și că nu va avea viață liniștită și senină”.

Sămțeam încontinuu necesitatea arzătoare de a reveni asupra celor scrise și publicate în 15 Nov. 1928, în legătură cu pensionarea mult apreciatului nostru bărbat dr. Eusebiu Roșca, dar imi lipseau amănuntele.

Acum câteva zile am primit la redacție, broșura intitulată „Răspunsul fostului Rector al Academiei Teologice Andreiane ort. române din Sibiu, dr. Eusebiu Roșca arhimandrit”.

Azi am dovezi, deci pot reveni cu adevăruri usturătoare asupra celor scrise de mine în 15 Nov. 1928. Să întăresc deci „incontestabila reavoință” constatată de d. dr. N. Cristea în procedura de pensionare forțată a părintelui arhimandrit dr. Roșca.

Ce însușiri are I. P. C. Sa Părintele Roșca.

Citez mai multe aprecieri ale diferitelor persoane:

1. „Un luptător, care totdeauna a disprețuit așigagiul persoanei sale, mulțumindu-se să vorbească munca lui exemplară și cinstea sa puritană” (dr. N. Cristea).

2). „A fost scos, într'un mod condannabil, din scaunul de vicar, el care era cel mai potrivit prin munca și priceperea sa pentru acest post, cum nu fusese altul înaintea lui, și nu s'a găsit altul după el”. (Pr. St. Metes — fost elev).

3). „Caracter clasic în înțelesul nobil al cuvântului: „Integer vitae scelerisque purus” (Gazeta „Graiul vremii” — București Nr. 15—16).

4). „Să se știe, Părintele rector Roșca, abstracție făcând de alte însușiri alese, este un om drept, care dă fiecărui îns, ce este al său, mai ales celor cari își îndeplinesc datoria în conștiință, și aspru numai față de cei cari nu se închină la Dumnezeu datoriei —” (Ilie Beletuță, prof. la Acad. Teologică, asesor onorar bisericesc”).

5). „Noi cari am fost elevi ai sârbătoritului director, cu mirare am văzut, că omul riguros până la extrem în îndeplinirea conștiințioasă

a datorințelor sale, omul sever față de sine, și față de alții — dar necălăuzit niciodată de rea voință, ci numai de dorul de îndreptare — este totodată și un om plăcut în cele sociale, glumeț și de o veselie rară în societatea căruia își place să petreacă cât de mult.” (Telegraful Român” Nr. 102 din 14 Dec. 1915).

6). O apreciere a subsemnatului: Om înțept, cu judecata ciară, adanc cunoscător al întregii arcauitiri sociale și al pericoului judevese, cavaler în adevăratul înțeles al cuvântului, iubitor al adevărului și al dreptății, ori cât de usturător era pentru cei certați cu aceste virtuți, adevărat preot — unde taptele acoper întotdeauna vorbele — se punea departe și condaanna descins orice cleveture, intriga, sau rautate omenească, umbra vecinic cu fruntea sus și nu admite periuța sau spate încovorate.

Dar să vedem din însăși mărturisirile Părintelui Arhimandrit Dr. Eusebiu Roșca, originea „incontestabilei reavoințe”. În „Atemonstratiya” adresată Preavenăritei Adunări Eparhiale a Arhiepiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu, ținută la 28 Aprilie 1929; referitoare la pensionarea sa forțată, — se vede: că fostul profesor de ordinioară al Seminarului din Sibiu dr. Nicolae Bălan — atunci subaltern, azi mitropolit și superior al păr. arhimandrit Roșca — încă din anul 1907 „a dat dovadă de preocupări” dușmănoase față de superiorul său de atunci, „voind să-l scoată vinovat, că în calitate de director al unui institut teologic, ar fi necoresct în ale moralei publice” (cazul corului teologic la înmormântarea repozatei Maria Ioan drea, actul 41 din 1907/8). Anchetă a dovedit că acuza fostului profesor era pe nedrept atribuită directorului seminarului.

A doua înscenare s'a pus la cale — (remonstratiya nu ne arată precis) dar poate de acelaș personaj arătat mai sus, în 1924 cu ocazia grevelor studentești, când deasemenea Păr. arhimandrit Roșca, a aplanat chestiunea spre mulțumirea, chiar a autorităților civile, pornite contra studențimii.

O a treia înscenare pusă la cale — probabil tot de acelaș personaj — se manifestă tot în 1924 cu ocazia alegerii de rector și al aplicării noului regulament al Academiei teologice „Andreiane” cu care ocazie I. P. S. Sa Părintele Mitropolit dr. Nicolae Bălan, prin a-

dresa Nr. 6070 din 1924 Bis. folosește și următoarea frază:

„Și întrucât vom observa recalibrantă din partea I. P. C. Sale întru aplicarea lui, vom lua măsuri pentru a-l trece din oficiu la pensie“.

Și în fine cea mai recentă înscenare, s'a pus la cale la sfârșitul anului școlar 1926/27, când dl. dr. *Gheorghe Proca*, consilier arhiepiscopesc, în calitate de comisar pentru conducerea examenelor, în raportul despre rezultatul acestora „dificultează felul de instrucție“ din „*Dreptul Bisericesc*“, materia *Părintelui Roșca*.

Din 17 Septembrie 1928 urmează seria de corespondențe prin care I. P. C. Sale Păr. arhimandrit *dr. Eusebiu Roșca* e scos la pensie cu ziua de 1 Oct. 1928, cu o pensie lunară de Lei 5446. (care în Maiu 1929 s'a ridicat la 10.000 Lei lunar, deși utimului salariu lunar a fost de 22.992 Lei plus locuința, luminat, încălzit și serviciul pe motiv de limită de vârstă, conform Statutului fondului de pensione, care la art. 10 prevede:

„Limita de vârstă se statorosește:

- 1) Pentru preoți și protopopi... 65 ani;
 - 2) Pentru funcționari... 60 ani și
 - 3) Pentru profesori seminariali... 55 ani.“
- Apoi este somat cu termine dela o zi la alta, sau de opt zile, să predea agendele rectoratului, noului rector *dr. Nicolae Colan* (cel cu dizertațiunea din 1915), și să evacueze locuința.

Astfel de procedee s'ar admite numai față de un delapidator, sau față de un criminal ordinar; dar la nici un caz, nu față de un demitar bisericesc îmbătrânit în cinste, în onoare, în împlinirea datoriei, în muncă pe altarul Bisericii, al școlii și al neamului.

Aceasta este cruda realitate a pensionării forțate a I. P. C. Sale, părintele arhimandrit *dr. Eusebiu Roșca*.

Dar pe baza Statutului fondului de pensione art. 10 aplicat, față de mult stimata persoană de care ne ocupăm, câți dintre aceia care vă înconjoară, în calitate de consilieri, asesori sau funcționari au trecut de limitele stabilite de 65, 60 și 55 de ani, fără a li se aplica pensionarea pe baza limitei de vârstă?

Aveți cuvântul I. P. S. Părinte Mitropolit *dr. Nicolae Bălan*!

Sau poate mă veți întreba, cu ce drept viu eu un laic, să Vă trag la răspundere pe I. P. S. Voastră? Vă

răspund; pe baza conștiinței de bun creștin, că atât Biserica, precum și toți slujitorii ei sunt instituțiuni create pentru popor, (din care și eu fac parte) și nu poporul pentru ele.

În baza acestui raționament și convins de nedreptatea făcută apreciatului nostru I. P. C. Părinte arhimandrit *dr. Eusebiu Roșca*, declar că nu a-și dori vreodată, ca I. P. S. Voastră să aveți parte de acelaș tratament din partea oamenilor ingrați, de care s'a împărtășit fostul I. P. S. Voastre superior, atunci când, bine știți că pe vremuri, între punctualitatea în slujbă, între felul de purtare, între capacitatea de muncă și de chivernisire a fostului profesor seminarial *dr. Nicolae Bălan* și a fostului Director dela acelaș seminar *dr. Eusebiu Roșca* era o deosebire marcantă.

Ce aveți de zis I. P. S. Părinte *dr. Bălan*, la faptul, că părintele arhimandrit *dr. E. Roșca*, în loc de cârjă episcopoească, este răsplătit cu destituirea din vicariat deși „era cel mai potrivit prin munca și pricepera sa, cum nu fusese altul înaintea lui, și nu s'a găsit altul după el“ și în loc, de „pensionare bine meritată“ este scos la pensie cu una cincea din salariu și izgonit din locuința ca un făcător de rele?

Aceasta este dreptate dumnezeiască? Aceasta este răsplata Bisericii față de un slujitor devotat și credincios al ei, pentru creșterea a 3—4 generații de preoți slujitori ai altarului și luminători ai poporului?

Răspunde înalt Prea Sfințite Părinte *dr. N. Bălan*. Noi cei dela „*Infrățirea Românească*“ apreciem după cuviință activitatea de apostol — dealungul celor 42 de ani — în slujba neamului și a Bisericii, a I. P. C. Sale Părintele arhimandrit *dr. Eusebiu Roșca* — și cunoscând ingratitudea omească, pornită chiar din cele mai înalte trepte sociale, îl asigurăm, pe acest mucenic al neamului, de cea mai înaltă stimă și recunoștință, pentru câte a făcut, și cu deosebire pentru frumosul său caracter, pentru ținuta sa demnă, dreaptă și cavalerască — care nu convine generației ticăloase de azi, coruptă și pervertită de moravurile profitari iudaice, și ca o recompensă a nedreptății suferite din partea superiorilor săi vremelnici, îi zicem cu glas tare și solemn:

Ave Roșca! morituri te salutăm!

ȘT. PENEȘ.

Informațiuni

BAIA OVREIASCĂ nou instalată, din Cluj, Str. Dubălarilor, prin fumul produs de ea, înseamnă un adevărat dezastru pentru acest plin centru al orașului.

Fumul înăbușitor de cărbune, pe lângă că dă centrului orașului un caracter periferic, infectează aerul în așa măsură, încât între anumite curente și presiuni atmosferice, deschiderea necesară a geamurilor este imposibilă, intrând fumul în camere, unde de o parte se depozitează pe mobile, pe de altă parte face insuportabilă atmosfera.

Din acest motiv, sufer atât instituțiunile culturale situate în acest raion, cum sunt: Muzeul etnografic, Școala de copii mici Nr. 6 — „Regele Mihai“, Teologia și internatul reformat, Școala primară unitară de fete, cât și marele public coadunat zilnic pentru cumpărături în Piața Mihaiu Viteazul, împreună cu proprietarii și chiriașii locuitori în această parte a orașului.

Din acest motiv, unii în numele Instituțiunilor mai sus amintite, alții în numele cetățenilor interesați, au rugat Onorata Primărie, să binevoiască a lua imediat dispozițiile cel mai radicale, ca această stare insuportabilă să sisteze și să fie redată acestei părți de oraș situația ei de mai înainte, de prezent grav tulburată.

Cei interesați își rezervă dreptul către eventuale despăgubiri pentru degradarea bunurilor mobiliare și deprecierea imobilelor, față de cei responsabili.

Primăria e chemată să arate, în acest caz, cine sunt mai tari: Ovrenii sau interesul public.

A INCETAT DIN VIAȚĂ, în ziua de 28 Iulie a. c., credinciosul ostaș al L. A. N. C., Vasile Pop din Prundul Bărgăului — jud. Năsăud. Dumnezeu să-l odihnească în pace, iar familiei îndurerate îi dorim mângăiere sufletească deplină. Noi îi vom păstra amintirea veșnică alui Vasile Pop, care și în ultimele clipe ale vieții sale a fost cu gândul la organizația dela care aștepta fericirea acestui neam. Și noi vom ține cont de acest gând al lui.

In legătură cu atacurile străinilor și înstrăinaților, față de Cimitirul Eroilor din Râul Alb — jud. Hunedoara, va apare un articol în numărul viitor al revistei noastre.